

HOTĂRÂREA CURȚII

9 iulie 1987*

Republica Federală Germania și alții împotriva Comisiei Comunităților Europene

„Politica în materie de migrație — Competența Comunității”

Cauzele conexe 281, 283 - 285 și 287/85

În cauzele conexe 281, 283 - 285 și 287/85,

Republica Federală Germania, reprezentată de domnii Martin Seidel, Ministerialrat, și Alfred Dittrich, Oberregierungsrat în cadrul Ministerului Federal al Economiei, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg, la sediul Ambasadei Germaniei,

reclamantă,

susținută de

Regatul Țărilor de Jos, reprezentat de domnii A. Bos, Juridisch Adviseur, și Gustaav M. Borchardt, asistent Juridisch Adviseur în cadrul Ministerului Afacerilor Externe, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg, la sediul Ambasadei Țărilor de Jos,

intervenient,

Republica Franceză, reprezentată de domnii Gilbert Guillaume, director al Serviciului juridic din cadrul Ministerului Afacerilor Externe, în calitate de agent, și Bernard Botte, Attaché d'administration centrale în cadrul Ministerului Afacerilor Externe, în calitate de agent supleant, cu domiciliul ales în Luxemburg, la sediul Ambasadei Franței,

reclamantă,

susținută de

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord,

intervenient,

Regatul Țărilor de Jos, reprezentat de domnul B. J. Keur, asistent Juridisch Adviseur în cadrul Ministerului Afacerilor Externe, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg, la sediul Ambasadei Țărilor de Jos,

reclamant,

Regatul Danemarcei, reprezentat de către domnul Laurids Mikaelson, consilier juridic în cadrul Ministerului Afacerilor Externe, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg, la sediul Ambasadei Danemarcei,

reclamant,

* Limbile de procedură: daneza, germana, engleza, franceza și olandeza.

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat de domnul Brian E. McHenry, de la Treasury Solicitor's Department, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg, la sediul Ambasadei Regatului Unit,

reclamant,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de:

— în cauza 281/85, domnul Götz zur Hausen, consilier juridic,

— în cauza 283/85, domnii Armando Toledano-Laredo, consilier juridic, și Enrico Traversa, membru al Serviciului juridic,

— în cauza 284/85, domnul Auke Haagsma, membru al Serviciului juridic,

— în cauza 285/85, domnii Götz zur Hausen, consilier juridic, și Jens Christoffersen, membru al Serviciului juridic,

— în cauza 287/85, domnul Frank Benyon, membru al Serviciului juridic,

în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxembourg, la biroul domnului Georges Kremlis, membru al Serviciului juridic, clădirea Jean Monnet, Kirchberg,

pârâtă,

susținută de

Parlamentul European, reprezentat de domnul Francesco Pasetti-Bombardella, juriconsult al Parlamentului, asistat de:

— în cauza 281/85, domnul Johann Schoo, administrator principal,

— în cauza 283/85, domnul Christian Pennera, administrator principal,

— în cauza 284/85, domnul Jan de Wachter, administrator,

— în cauza 285/85, domnul Peder Kyst, administrator principal,

— în cauza 287/85, domnul Jannis Pantalis, administrator,

în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg, la Secretariatul General al Parlamentului European, Centrul European, Kirchberg,

intervenient,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei 85/381 a Comisiei din 8 iulie 1985 privind stabilirea unei proceduri prealabile de comunicare și consultare cu privire la politicile în materie de migrație în raport cu țările terțe,

CURTEA,

compusă din domnii Mackenzie Stuart, președinte, Y. Galmot, C. Kakouris, T.F. O'Higgins și F. Schockweiler, președinți de cameră, G. Bosco, T. Koopmans, O. Due, U. Everling, K. Bahlmann, R. Joliet, J. C. Moitinho de Almeida și G. C. Rodríguez Iglesias, judecători,

avocat general: domnul G. F. Mancini

grefier: domnul H. A. Rühl, administrator principal

având în vedere raportul de ședință completat în urma procedurii orale din 4 decembrie 1986, în cursul căreia:

— Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reclamant și intervenient, a fost reprezentat de domnii B. McHenry și I. Glick, barrister,

— Comisia Comunităților Europene, pârâtă, a fost reprezentată, în cauza 284/85, de către domnul Hendrik Van Lier, membru al Serviciului juridic,

— Parlamentul European, intervenient, a fost reprezentat în toate cauzele de către domnul Francesco Pasetti-Bombardella, asistat, în cauza 284/85, de către domnul Johann Schoo,

având în vedere raportul de ședință și în urma procedurii orale din 4 decembrie 1986,

după ascultarea concluziilor avocatului general prezentate în ședința din 31 martie 1987,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererile depuse la grefa Curții la:

— 17 septembrie 1985, de către Republica Federală Germania,

— 18 septembrie 1985, de către Republica Franceză,

— 20 septembrie 1985, de către Regatul Țărilor de Jos,

— 23 septembrie 1985, de către Regatul Danemarcei,

— 23 septembrie 1985, de către Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord,

statele membre menționate mai sus au introdus, în temeiul articolului 173 primul paragraf din Tratatul CEE, o acțiune în anularea Deciziei 85/381 a Comisiei din 8 iulie 1985 privind stabilirea unei proceduri prealabile de comunicare și consultare cu privire la politicile în materie de migrație în raport cu țările terțe (JO L 217, p. 25).

2 Această decizie stabilește o procedură prealabilă de notificare și de consultare cu privire la politicile în materie de migrație în raport cu țările terțe. Potrivit articolului 1 din decizie, statele membre sunt obligate să informeze Comisia și celelalte state membre în privința proiectelor de măsuri naționale sau de acorduri care privesc lucrătorii resortisanți din țări terțe și membrii familiilor acestora în următoarele domenii: intrarea, șederea și încadrarea în muncă, chiar și fără forme legale, realizarea egalității de tratament în privința condițiilor de viață și de muncă, a salariilor și a drepturilor economice, promovarea integrării profesionale,

sociale și culturale și repatrierea voluntară în țara de origine. Această procedură de notificare poate fi urmată, potrivit articolului 2, de o procedură de consultare între statele membre și Comisie, organizată de către aceasta din urmă și a cărei inițiativă îi revine unui stat membru sau Comisiei. În conformitate cu articolul 3, această procedură are drept obiectiv, în special, să faciliteze informarea reciprocă și identificarea problemelor de interes comun și, astfel, adoptarea unei poziții comune de către statele membre, să asigure conformitatea proiectelor, acordurilor și dispozițiilor cu politicile și acțiunile comunitare și să examineze oportunitatea măsurilor ce urmează să fie adoptate, în special în vederea unei armonizări progresive a legislațiilor naționale referitoare la străini și a includerii în acordurile bilaterale a cât mai multor dispoziții comune.

3 Pentru o expunere mai amplă a faptelor, a procedurii, precum și a pretențiilor și motivelor părților, se face trimitere la raportul de ședință. Aceste elemente din dosar nu sunt reluate în continuare decât în măsura necesară raționamentului Curții.

Cu privire la admisibilitatea acțiunii

4 Comisia a ridicat problema admisibilității acțiunii introduse de către Regatul Țărilor de Jos pe motiv că, până la expirarea termenului, originalul cererii nu ar fi fost depus la grefa Curții, la acea dată fiind transmis doar un mesaj telex.

5 Fără să fie necesar să se hotărască dacă o cerere transmisă prin telex îndeplinește condițiile de formă prevăzute la articolul 37 alineatul (1) din regulamentul de procedură și dacă acest tip de transmitere este compatibil cu existența normelor privind perioadele de grație din considerente de distanță, prevăzute la articolul 81 alineatul (2) din același regulament, este suficient să se constate că, la data la care telexul a fost primit la grefă, termenul pentru introducerea acțiunii era deja expirat. Într-adevăr, astfel cum a constatat Curtea în Hotărârea din 15 ianuarie 1987 (Misset, 152/85, Rec., p. 223, 234), în cazul în care termenul pentru introducerea acțiunii este exprimat în luni calendaristice, acesta expiră la sfârșitul zilei care, în luna indicată de termen, are aceeași cifră ca ziua care a marcat punctul de plecare a termenului, și anume ziua notificării. Întrucât decizia contestată a fost notificată la Reprezentanța permanentă a Țărilor de Jos la 11 iulie 1985, termenul de două luni în care trebuie introdusă o acțiune în anulare conform articolului 173 al treilea paragraf din Tratatul CEE a expirat la 11 septembrie 1985, la miezul nopții, iar termenul pentru introducerea acțiunii, ținând seama de perioada de grație de șase zile din considerente de distanță în cazul Țărilor de Jos, prevăzut în anexa II la regulamentul de procedură, a expirat la 17 septembrie 1985, la miezul nopții. Or, nici telexul din partea Regatului Țărilor de Jos nu a fost primit la Curte decât la 18 septembrie 1985.

6 În consecință, acțiunea introdusă de Regatul Țărilor de Jos trebuie să fie declarată inadmisibilă din cauza caracterului tardiv.

7 În schimb, din probele aflate la dosarul prezentat Curții nu rezultă că termenul pentru introducerea acțiunii nu a fost respectat în ceea ce privește acțiunile introduse de către celelalte state reclamante.

Cu privire la fond

8 Statele membre reclamante au invocat două motive de anulare a deciziei contestate, și anume lipsa de competență a Comisiei pentru a adopta decizia în litigiu și încălcarea unor norme fundamentale de procedură, constând în absența consultării prealabile a Comitetului Economic și Social și în insuficienta motivare a deciziei.

Cu privire la competența Comisiei

9 Statele membre reclamante susțin că nici articolul 118, nici altă dispoziție din tratat nu autorizează Comisia să adopte o decizie obligatorie într-un domeniu care ține, de altfel, de competența lor exclusivă. Republica Franceză precizează că chestiunile care privesc condițiile de intrare, de ședere și de încadrare în muncă a resortisanților din țări terțe ar afecta siguranța statelor membre și ar depăși cu mult domeniul social prevăzut de articolul 118.

10 În această privință, este necesar să se amintească faptul că articolul 118 din Tratatul CEE conferă Comisiei, prin primul paragraf, „misiunea de promova o cooperare strânsă între statele membre în domeniul social”. Al doilea paragraf prevede că, în acest scop, Comisia acționează în strânsă legătură cu statele membre prin studii, avize și organizare de consultări.

11 Primul motiv ridică două chestiuni distincte: pe de o parte, aceea de a afla dacă, în domeniul social, cooperarea dintre statele membre, menționată la articolul 118 primul paragraf, se aplică politicilor în materie de migrație în raport cu țările terțe și, pe de altă parte, aceea de a afla dacă organizarea de consultări, pe care al doilea paragraf al acestei dispoziții o încredințează Comisiei, autorizează această instituție să adopte norme cu caracter obligatoriu. Aceste două chestiuni trebuie examinate succesiv.

12 Articolul 117 din Tratatul CEE, inclus în Capitolul 1 „Dispoziții sociale” din Titlul III referitor la Politica socială a Comunității, stabilește, la primul paragraf, necesitatea ca statele membre să promoveze îmbunătățirea condițiilor de viață și de muncă ale forței de muncă, care să permită egalizarea acestora în cadrul progresului. Potrivit celui de-al doilea paragraf, această evoluție va rezulta atât din funcționarea pieței comune care va favoriza armonizarea sistemelor sociale, cât și din procedurile prevăzute de tratat și din apropierea actelor cu putere de lege și actelor administrative.

13 În vederea acestei apropieri, articolul 118 conferă Comisiei misiunea de a promova o cooperare strânsă între statele membre în domeniul social, în special în chestiuni privind ocuparea forței de muncă și condițiile de muncă.

14 Rezultă că, deși articolul 118 din tratat respectă competența statelor membre în domeniul social, în măsura în care acesta nu face parte din domeniile reglementate de alte dispoziții ale tratatului, precum cele referitoare la libera circulație a lucrătorilor, la politica agricolă comună sau la politica comună privind transporturile, aceeași dispoziție precizează totuși că această competență trebuie exercitată în cadrul unei cooperări între statele membre, a cărei organizare este asigurată de Comisie.

15 Statele reclamante susțin, în esență, că politica în materie de migrație în raport cu țările terțe nu face parte din domeniul social în sensul articolului 118 sau, în subsidiar, că această politică în materie de migrație nu aparține decât parțial domeniului social.

16 În ceea ce privește argumentul principal, trebuie să se constate că situația ocupării forței de muncă și, în termeni mai generali, îmbunătățirea condițiilor de viață și de muncă în interiorul Comunității pot fi afectate de politica promovată de statele membre cu privire la forța de muncă care provine din țări terțe. În considerentele deciziei în litigiu, Comisia consideră, pe bună dreptate, că este important să se asigure că politicile în materie de migrație ale statelor membre în raport cu țările terțe țin seama de politicile comune și de acțiunile promovate la nivelul Comunității, în special în cadrul politicii comunitare privind piața muncii, pentru a nu compromite rezultatele.

17 Faptul că politicile în materie de migrație promovate de statele membre prezintă interes pentru politica socială a Comunității, având în vedere, în special, influența pe care acestea o exercită asupra pieței comunitare a ocupării forței de muncă și asupra condițiilor de muncă pentru lucrătorii comunitari, a fost recunoscut de Consiliu prin Rezoluția din 21 ianuarie 1974 privind un program de acțiune socială (JO C 13, p. 1), în care se recunoștea necesitatea și voința politică de a promova o concertare a politicilor în materie de migrație în raport cu țările terțe. Aceste considerente au fost reiterate în Rezoluția din 9 februarie 1976 cu privire la un program de acțiune în favoarea lucrătorilor migranți și a membrilor familiilor acestora (JO C 34, p. 2), în Rezoluția din 27 iunie 1980 cu privire la orientările referitoare la o politică comunitară a pieței muncii (JO C 168, p. 1), menționată în decizia Comisiei. De asemenea, decizia se referă la Rezoluția privind orientările referitoare la o politică în materie de migrație deja aprobate de Consiliu și pe care acesta din urmă urma să o adopte în mod formal la 16 iulie 1985 (JO C 186, p. 3).

18 Prin urmare, trebuie să se constate că argumentul conform căruia politica în materie de migrație în raport cu țările terțe nu ar aparține de domeniul social, în privința căruia articolul 118 prevede o cooperare între statele membre, nu poate fi acceptat.

19 În continuare, este necesar să se examineze temeinicia argumentului susținut, în subsidiar, de statele reclamante, conform căruia decizia contestată înglobează aspecte care se situează în afara domeniului social, în sensul articolului 118. Statele reclamante subliniază, în această privință, că decizia ar avea drept obiect instituirea unei proceduri de consultare în domeniul cultural, care se referă, în special, la „integrarea culturală” a lucrătorilor resortisanți din țările terțe.

20 Această obiecție privește articolul 1 al deciziei contestate, care include, în procedura de informare și de consultare, domeniul privind „promovarea integrării profesionale, sociale și culturale” a lucrătorilor resortisanți din țările terțe și a membrilor familiilor acestora.

21 În ceea ce privește promovarea integrării profesionale a lucrătorilor originari din țări terțe, trebuie să se constate că aceasta ține de domeniul social în sensul articolului 118 prin faptul că este strâns legată de ocuparea forței de muncă. Același lucru este valabil în cazul integrării sociale, în cadrul obiectivelor urmărite de decizia contestată, în măsura în care sunt în cauză proiecte care prezintă o legătură cu problemele legate de ocuparea forței de muncă și de condițiile de muncă și nu există niciun motiv pentru a admite că decizia a intenționat să confere acestei noțiuni un sens diferit.

22 În ceea ce privește integrarea culturală a comunităților migrante originare din țări terțe, în cazul în care poate avea un anumit raport cu efectele unei politici în materie de migrație, aceasta vizează comunitățile respective în general, fără să se facă distincție între lucrătorii migranți și alți străini, iar legătura acestora cu problemele legate de ocuparea forței de muncă și de condițiile de muncă este, prin urmare, extrem de slabă.

23 De asemenea, politica în materie de migrație aparține de domeniul social, în sensul articolului 118, doar în măsura în care privește situația lucrătorilor din țările terțe, în ceea ce privește influența pe care o exercită asupra pieței comunitare a ocupării forței de muncă și a condițiilor de muncă.

24 Rezultă că decizia contestată, care include promovarea integrării culturale, în general, printre subiectele consultării, a depășit domeniul social, în cadrul căruia articolul 118 conferă Comisiei misiunea de a promova o cooperare între state.

25 Argumentul Republicii Franceze, conform căruia întregul domeniu al politicii privind străinii ar fi exclus din domeniul social, deoarece abordează chestiuni de securitate publică care țin exclusiv de responsabilitatea statelor membre, nu poate fi acceptat. Deși este adevărat că, în cadrul normelor privind străinii, statele membre pot lua, cu privire la lucrătorii resortisanți din țări terțe, măsuri, fie prin adoptarea unor norme interne, fie prin negocierea unor instrumente internaționale, inspirate de considerente de ordine publică, de siguranță și de sănătate publică, și care sunt, în acest sens, responsabilitatea acestora, nu rezultă, cu toate acestea, că întreg domeniul politicii în materie de migrație în raport cu țările terțe ar intra, în mod necesar, în cadrul securității publice.

26 Trebuie respins și argumentul invocat de Republica Franceză și de Republica Federală Germania, conform căruia obligația de notificare poate compromite eventualele cerințe referitoare la secret sau la confidențialitate, în special în cazul negocierilor cu o țară terță, dat fiind că nu se cere în mod imperativ comunicarea proiectelor decât în momentul în care devin publice. De altfel, articolul 4 din decizie invită statele membre să ia măsurile de precauție necesare pentru păstrarea secretului informațiilor schimbate, obligație care privește informațiile comunicate voluntar înainte de a fi făcute publice.

27 Odată ce se constată că decizia contestată nu este decât parțial în afara domeniului social în sensul articolului 118, este necesar să se examineze, în continuare, dacă al doilea paragraf al acestui articol, care prevede că, între altele, Comisia acționează prin organizarea de consultări, îi conferă competența de a adopta o decizie obligatorie în vederea organizării unor astfel de consultări.

28 În această privință, este necesar să se menționeze că, atunci când un articol din Tratatul CEE, în speță articolul 118, însărcinează Comisia cu o misiune precisă, trebuie să se admită, pentru a nu risca ca această dispoziție să devină complet inefficientă, că îi conferă astfel, în mod necesar, competențele indispensabile pentru a îndeplini această misiune. În acest sens, articolul 118 al doilea paragraf trebuie interpretat drept conferind Comisiei toate competențele necesare pentru a organiza consultările. Pentru îndeplinirea acestei funcții privind organizarea de consultări, în mod necesar, Comisia trebuie să poată obliga statele membre să notifice informațiile indispensabile, mai întâi pentru a identifica problemele, apoi pentru a evidenția orientările posibile ale unei eventuale acțiuni comune viitoare a statelor membre, precum și, de asemenea, să le poată obliga să participe la o procedură de consultare.

29 Într-adevăr, cooperarea între state, menționată la articolul 118, este posibilă numai în cadrul unor consultări organizate. În absența oricărei inițiative în privința acestui aspect, chiar dacă este vizată de tratat, această cooperare ar risca să rămână literă moartă. Deoarece Comisia are tocmai misiunea de a promova această cooperare și de a organiza punerea în aplicare, aceasta este îndreptățită să instituie proceduri de consultare în domeniul social menționat la articolul 118.

30 Este necesar să se amintească faptul că această competență a Comisiei trebuie să se limiteze la organizarea unei proceduri de notificare a informațiilor și de consultare și că, în stadiul actual al dezvoltării dreptului comunitar, domeniile referitoare la informare și la consultare țin de competența statelor membre. De altfel, este necesar să se arate că, în temeiul articolului 118, Comisia nu revendică decât o competență procedurală pentru a stabili un astfel de mecanism de informare și de consultare care trebuie să ajungă la adoptarea unei poziții comune a statelor membre.

31 Având în vedere că articolul 118 asigură un temei specific deciziei Comisiei, este lipsit de

interes să se examineze dacă rezultatul urmărit de această decizie ar fi putut fi atins prin intermediul altor dispoziții cu caracter general din tratat sau al altor proceduri care ar fi necesitat o intervenție din partea altor instituții.

32 După ce a recunoscut că, în temeiul articolului 118, Comisia este în măsură să ia, față de statele membre, o decizie obligatorie care instituie o procedură de informare și de consultare, este necesar să se examineze dacă, după cum susțin statele reclamante, decizia contestată nu depășește cadrul unei astfel de proceduri.

33 Statele reclamante susțin, într-adevăr, că decizia nu se limitează să organizeze o procedură de consultare, ci, prin atribuirea unui scop acestei consultări, înțelege să prescrie un rezultat, depășind astfel competențele de natură procedurală ale Comisiei. Într-adevăr, la articolul 3 litera (b), decizia contestată prevede că obiectivul consultării este să garanteze că proiectele, acordurile și dispozițiile comunicate sunt în conformitate cu politicile comunitare în domeniile menționate de decizie, inclusiv cu politica referitoare la asistența pentru dezvoltare.

34 Deoarece Comisia are numai competența de natură procedurală de a iniția o procedură de consultare, aceasta nu poate nici să impună rezultatul care urmează a fi atins prin această consultare, nici să împiedice statele membre să pună în aplicare proiecte, acorduri sau dispoziții pe care nu le-ar considera conforme cu politicile și acțiunile comunitare.

35 Astfel, dispoziția de la articolul 3 litera (b), în măsura în care impune o obligație precisă în sarcina statelor membre și intenționează să le interzică adoptarea unor măsuri naționale sau încheierea unor acorduri pe care Comisia nu le-ar considera conforme cu politicile și acțiunile comunitare, trebuie considerată, după cum au subliniat, pe bună dreptate, statele membre reclamante, ca depășind sfera de aplicare a competențelor ce îi pot reveni Comisiei în temeiul articolului 118.

36 Din cele menționate anterior rezultă că statele reclamante sunt îndreptățite să solicite anularea deciziei atacate în măsura în care Comisia nu avea competența:

— de a extinde, prin articolul 1, obiectul procedurii de consultare la domeniile care privesc integrarea culturală a lucrătorilor resortisanți din țările terțe și a membrilor familiilor acestora;

— de a menționa, la articolul 3 litera (b), că obiectivul consultării este de a asigura conformitatea proiectelor de măsuri naționale și de acorduri cu politicile și acțiunile comunitare.

Cu privire la respectarea normelor fundamentale de procedură

(i) Cu privire la absența consultării Comitetului Economic și Social

37 Statele reclamante subliniază că, în măsura în care este de competența Comisiei, decizia ar trebui anulată deoarece a fost adoptată fără consultarea prealabilă a Comitetului Economic și Social. Această normă de procedură ar fi impusă de articolul 118 al treilea paragraf cu privire la avizele pe care Comisia trebuie să le adopte și s-ar impune *a fortiori* în cazul adoptării unei decizii, caz în care aceasta ar trebui considerată cu siguranță ca fiind fundamentală.

38 În această privință, este necesar să se constate că, fiind format din reprezentanți ai mediilor socioeconomice, Comitetul Economic și Social are drept funcție consultarea Consiliului și a Comisiei asupra soluțiilor ce urmează a fi adoptate cu privire la problemele concrete în domeniul economic și social și acordarea unor avize întemeiate pe competențele și

cunoștințele sale specifice.

39 Din acest punct de vedere, articolul 118 al treilea paragraf a prevăzut consultarea obligatorie a Comitetului Economic și Social nu pentru studii și organizarea de consultări, ci doar pentru avizele prin care Comisia poate propune realizarea de măsuri concrete în privința cărora este util să se cunoască atitudinea mediilor socioeconomice. Nu acesta este cazul atunci când Comisia decide să adune informații sau să organizeze o reuniune; prin urmare, este vorba, într-adevăr, de decizii de natură pur pregătitoare și procedurală, care, prin definiție, nu abordează chestiuni de fond care să poată presupune, din partea Comitetului Economic și Social, o apreciere de natură socioeconomică.

40 În consecință, motivul de anulare întemeiat pe absența consultării Comitetului Economic și Social trebuie respins.

(ii) Cu privire la motivare

41 Motivul de anulare întemeiat pe o motivare defectuoasă a faptului că decizia contestată s-ar referi la Rezoluția din 16 iulie 1985, care, lipsită de caracter obligatoriu, nu poate oferi un temei legal valabil, trebuie respins, dat fiind că temeiul legal îl reprezintă articolul 118, la care se face trimitere în decizie. Pe de altă parte, rezoluția în cauză nu fusese încă adoptată în mod formal în momentul adoptării deciziei.

42 În consecință, decizia contestată trebuie să fie anulată în măsura în care Comisia nu avea competența:

— de a extinde, prin articolul 1, obiectul procedurii de comunicare și consultare la domeniile care privesc integrarea culturală a lucrătorilor resortisanți din țările terțe și a membrilor familiilor acestora; și

— de a menționa, la articolul 3 litera (b), că obiectivul consultării este de a asigura conformitatea proiectelor de măsuri naționale și de acorduri cu politicile și acțiunile comunitare.

43 Curtea respinge celelalte capete de cerere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

44 În temeiul articolului 69 alineatul (2) din regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată. Cu toate acestea, în conformitate cu alineatul (3) primul paragraf din același articol, Curtea poate dispune ca părțile să își suporte cheltuielile de judecată integral sau parțial, în cazul în care acestea cad în pretenții la unul sau mai multe capete de cerere ori în circumstanțe excepționale. Deoarece acțiunea introdusă de către Regatul Țărilor de Jos a fost declarată inadmisibilă, cheltuielile referitoare la acțiune sunt în sarcina acestei părți. Întrucât motivele de anulare formulate în celelalte acțiuni de către statele reclamante, precum și de către părțile interveniente în sprijinul concluziilor acestora, nu au fost acceptate decât parțial, nu este necesar ca toate cheltuielile să fie în sarcina Comisiei, ci fiecare parte, inclusiv intervenienții, trebuie să își suporte propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

declară:

1) Respinge ca tardivă acțiunea introdusă în cauza 284/85 de către Regatul Țărilor de Jos.

2) Obligă Regatul Țărilor de Jos la plata cheltuielilor de judecată.

3) Anulează Decizia 85/381 a Comisiei din 8 iulie 1985 privind stabilirea unei proceduri prealabile de comunicare și consultare cu privire la politicile în materie de migrație în raport cu țările terțe, în măsura în care Comisia nu avea competența:

— de a extinde, prin articolul 1, obiectul procedurii de notificare și consultare la domeniile care privesc integrarea culturală a lucrătorilor resortisanți din țările terțe și a membrilor familiilor acestora, și

— de a menționa, la articolul 3 litera (b), că obiectivul consultării este de a asigura conformitatea proiectelor de măsuri naționale și de acorduri cu politicile și acțiunile comunitare.

4) Respinge celelalte capete de cerere.

5) În cauzele 281, 283, 285 și 287/85, fiecare parte își suportă propriile cheltuieli de judecată, inclusiv intervenienții.

Mackenzie Stuart Galmot Kakouris O'Higgins

Schockweiler Bosco Koopmans Due Everling

Bahlmann Joliet Moitinho de Almeida Rodríguez Iglesias

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 9 iulie 1987.

Grefier
P. Heim

Președinte
A. J. Mackenzie Stuart